

РЕШЕНИЕ

№ 3224

гр. София, 24.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.05.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Жанета Малинова

Луиза Христова

при участието на секретаря Наталия Дринова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2481** по описа за **2020** година докладвано от съдия Евгения Иванова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес [населено място], [улица], представлявано от изпълнителни директори С. П. и К. К., чрез процесуален представител адв. М. Г. срещу Решение № 14985/17.01.2020 г., постановено по НАХД № 6033/2019 г. по описа на Софийски районен съд, НО,23 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-200/06.03.2019 г., издадено от член на Комисията за финансов надзор /КФН/, изпълняващ правомощията на заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на дружеството на основание чл. 644, ал. 2, пр. 2, вр. ал. 1, т. 2 КЗ вр. § 1, т. 51 от ДР на КЗ е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. за нарушение на чл. 108, ал. 1 КЗ.

С касационната жалба касаторът е изложил становище за незаконосъобразност на обжалваното решение, поради неправилно тълкуване на материалния закон, както и допуснати съществени процесуални нарушения. Оспорва се твърдението, че нарушението е извършено в условията на повторност. Изложени са възражения, че обстоятелството, че нарушението е повторно е следвало да бъде описано в АУАН, а не за пръв път да се въвежда с НП. изложено е становище, че наложеното наказание

не съответства на целите на наказанието, на тежестта и на характера на извършеното нарушение. Твърди се, че е налице маловажен случай.

В съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът по касационната жалба – Комисия за финансов надзор, чрез процесуален представител юрк. Г., оспорва жалбата, като излага становище за неоснователност на същата. Моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Представя подробно писмено становище. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА излага становище за неоснователност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно определение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, в настоящият си състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Настоящият съдебен състав намира, че въззивният съд правилно е установил фактическата обстановка в конкретния случай. Изводите досежно фактите по делото в пълна степен се подкрепят от събрания доказателствен материал. Преценката за правилност и за безспорна установеност на фактите от значение за предмета на настоящото производство почива на правилна правна интерпретация на събрания в хода на съдебното следствие пред въззивната инстанция доказателствен материал. Настоящият съдебен състав споделя установената от СРС фактическа обстановка, поради което счита, че не е нужно да я преповтаря.

Решението е валидно и допустимо, като при постановяването му не са допуснати процесуални нарушения обуславящи отмяната му. От процесуална и материална гледна точка същото е законосъобразно и не се констатира наличие на касационни основания по чл. 348, ал. 1 НПК. В изследването на въпроса за сроковете правилно въззивният съд е достигнал до извода, че всички процесуални срокове са спазени, който извод се споделя и от настоящия съдебен състав.

Касационната жалба възпроизвежда буквално жалбата пред въззивния съд, като на всички наведени оплаквания въззивният съд е отговорил в решението си. Не се сочат конкретни пороци на въззивното решение, поради което касационният съд, съгласно чл. 218 АПК служебно следи за валидността и допустимостта на въззивното решение, както и за правилното приложение на материалния закон.

По същество дружеството не оспорва извършеното нарушение. Същото правилно е санкционирано в условията на повторност, тъй като към дата 06.06.2018 г. дружеството е било санкционирано за същото нарушение с НП № Р-10-188/28.03.2017 г., влязло в сила на 13.10.2017 г. Съгласно §1, т. 51 от ДР на КЗ "повторно нарушение" е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизането в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение.

Разпоредбата на чл. 108, ал. 1 КЗ задължава застрахователят да се произнесе по претенцията по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т. 1 - 3, 8 - 10 и 13 - 18, раздел II, буква "А" от приложение № 1, които не са застраховки на големи

рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, като: 1. определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или 2. мотивирано откаже плащането. Правилно административнонаказателната отговорност е ангажирана за повторно нарушение. Фактът на повторността касае индивидуализацията на наказанието, поради което въвеждането на повторността като обстоятелство, едва с НП, не представлява съществено процесуално нарушение, като в този смисъл също АССГ има константна практика. Не е нарушено правото на защита на нарушителя, доколкото на същият му известно, че има издадено НП № Р-10-188/28.03.2017г и новото нарушение за същото деяние е извършено в едногодишния срок от влизането в законна сила на последното.

При издаване на НП не са допуснати нарушения материалния закон. Такова нарушение не е допуснато и от решаващия състав на въззивния съд.

Неоснователно е възражението на касатора, че в случая се касае маловажно нарушение, както и че наложената имуществена санкция не отговаря на целите на наказанието. Размера на имуществената санкция е минимално определения такъв, съобразно посоченото в санкционната норма, поради което, и с оглед наличието на предишни нарушения, същият не може да се приеме, че е прекомерен или несъответстващ на тежестта на нарушението.

Решението на въззивния съд е правилно и като такова следва да бъде оставено в сила. Касационната жалба е неоснователна, с оглед на което и предвид разпоредбата на чл. 63, ал. 5 (нова – ДВ, бр. 94/2019 г.), вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, на процесуалния представител на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, в размер на 80 лева.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 14985/17.01.2020 г., постановено по НАХД № 6033/2019 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 23 състав
ОСЪЖДА Застрахователно дружество [фирма], ЕИК:[ЕИК] да заплати на Комисията за финансов надзор юрисконсултско възнаграждение, в размер на 80 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.